

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku B. L.

przy uczestnictwie P. L.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 stycznia 2010 r.,

zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 24 września 2009 r., sygn. akt I Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 września 2009 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną w sprawie o podział majątku od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 czerwca 2009 r. Skarżący wniósł o uchylenie tego postanowienia zarzucając naruszenie art. 519¹ § 2 k.p.c., przez błędne przyjęcie, że przedmiotem rozpoznania była sprawa z zakresu prawa rodzinnego o podział majątku, a nie sprawa z zakresu prawa rzeczowego o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

W zażaleniu uczestnik wniósł o uchylenie powyższego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skład Sądu Najwyższego podziela stanowisko i argumentację wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2001r. II CZ 13/01 (OSNC 2001, nr 12, poz.181), iż spór o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym jest typową sprawą o prawo własności w rozumieniu art. 618 § 1 k.p.c. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1993 r. III CZP 175/92, OSNC 1993, nr 6, poz. 111), i jako taki podlega rozpoznaniu w sprawie o zniesienie współwłasności. Przepis art. 618 § 1 k.p.c. wskazuje na trzy kategorie sporów między współwłaścicielami, które podlegają rozpoznaniu i rozstrzygnięciu w postępowaniu o zniesienie współwłasności, przy czym nierozpoznanie ich w tym postępowaniu powoduje, że nie można ich potem rozstrzygać w sprawie oddzielnej (art. 618 § 3 k.p.c.). Są to spory o prawo żądania zniesienia współwłasności i o prawo własności, oraz wzajemne roszczenia z tytułu posiadania rzeczy. W konsekwencji należy uznać, że od postanowienia sądu drugiej instancji wydanego w sprawie o zniesienie współwłasności, którego przedmiotem jest rozstrzygnięcie sporu przewidzianego w art. 618 § 1 k.p.c., skarga kasacyjna przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej sto pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Powyższa argumentacja ma również zastosowanie w niniejszym postępowaniu, jako że do postępowania o podział majątku pomiędzy małżonkami po ustaniu wspólności majątkowej, zgodnie z art. 567 § 3 k.p.c., stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku, a do działu spadku zaś zgodnie z art. 688 k.p.c. stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zniesienia współwłasności, a w szczególności art. 618 § 2 i 3 k.p.c. Mając na uwadze, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż kwota wymieniona w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., skarga kasacyjna jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.